Sosyalist

Kurucusu : Dr. Hikmet Kıvılcımlı
Sayı : 31, 5 Nisan Salı
Fiatı : 250 Krş.

DÜŞÜNCE VE DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ!

AÇIKLAMA

Sosyalist haftalık gazetedir. Şimdilik belli bir süre on beş günde bir yayınlanacaktır.

Sosyalist Dr. H. Kıvılcımlı'nın yönetiminde 1967'de 7, 1970-1971'de 19 sayı çıkarılabilmiştir. Dr. H. Kıvılcımlı'nın ölümünden sonra, onu yaşarken arkadan vuran «yeni tip» bezirgan ve külah kapıcı alel acele dört sayı Sosyalist çıkararak Kıvılcımlı'nın devam ettiricisi olduğunu iddia etmiştir. Böylece Sosyalist Gazetesinin 30. sayısı çıkmış oldu. Biz geçmişi yok saymayı devrimcilik anlamadığımızdan, geçmişi eleştirerek ve olayca yaşıyarak inkar etmeyi prensip saydığımız için Sosyalist'e sayı 31. diyeceğiz.

Dönek «yeni tip,» Dr. H. Kıvılcımlı bezirganlarının Sosyalist Gazetesinin tarihini lekelemelerine rağmen, Sosyalist Gazetesi eski devrimci muhtevasına kavuşturulacak ve yaşatılacaktır.

Bu çaba içinde olan bütün Proletarya Sosyalistlerin Gazeteyi yaşatmaya çağırıyoruz.

SEÇİMLER BU DÜZENİ KURTARABİLİR Mİ?

İşte! parababalarının kan ve zulüm düzeni

MC İktidarı Türk parasının değerini Amerikan doları karşısında, % 26,3 düşürerek enternasyonal finans-kapitale hizmetlerini sunmuşlardır. Her yıl milyarlarca dolar dış ticaret açığı vererek, yardım-kredi adı altında milyarları iç ederek, Türkiye'yi senelerce faizlerini bile ödeyemiyeceği borçlar içine atmışlardır. Bankalar ve şirketler hem kârlarının azlığından yakınıyorlar hem sermayelerini arttırmadan edemiyorlar. İşsizlik, bu hayasız talan ve vurgun yüzünden çığ gibi arttırılmıştır. Türkiye halkının ekmeğini % 50 pahalılandırarak ona cehennem hayatı yaşatmışlardır.

Parababalarının «kanun, nizam» düzeninde, rüşvet, hırsızlık, yolsuzluk başını almış gidiyor. MC iktidarı bu kokuşmuş her yanı çatırdıyan düzeni yaşatmak için zulümden başka «biçare» ye başvurmuyor. Zulüm ise hergün onun ölümünü yaklaştırıyor. En basit demokratik hakkını kullanmak isteyen işçi, öğretmen, öğrenci, vatandaş topluluklarına **en kanlı yıldırım saldırıları** düzenliyor. İki yılda onbinlerce genci okullarından, yurtlarından sokaklara attılar. Sonra da yüzlercesini komando it sürülerine öldürttüler. Kitap sergisi açarak ekmek parasını kazanan 17 yaşındaki genci, benzin dökerek yaktılar. Sokakta ilerici gazete okuyan vatandaşlar komalık hale getirildiler.

Bu sömürü ve zulüm düzenine karşı, işçi öğrenci, öğretmen bütün yurtseverlerin yürüttüğü mücadele **Milliyetçi Cephe İktidarını** iyicene yıprattı. **Milliyetçi Cephe İktidarı** başına gelecekleri önceden görerek seçimlerin öne alınmasına boyun eğmek zorunda kaldı. Çünkü, halk artık mücadeleye daha geniş bir şekilde katılmaya ve devrimci hareketlere başvurmaya başladı. Bir gencin öldürülmesi üzerine patlak veren Uşak ve Malatya olayları, bunun elle tutulur en yeni örnekleridir. **Cephe İktidarının** Uşak halkına en vahşi bir şekilde saldırması binlerce mermi yakarak halkın öldürülmesi, kanının akıtılması, halkın devrimci hareketinin cezalandırılmasıdır. İktidarın gözünde Uşak halkının devrimci protestosu bir «komünist ayaklanması»dır, «kızıl ayaklanması» dır, «cezası ölümdür.»

Ama biz, şuna kesinlikle inanıyoruz ki, finans-kapital düzeni SEÇİM yapmakla, yakasını kaçınılmaz ölümünden kurtaramıyacaktır.

VATAN PARTİSİ SEÇİMLERE İLİŞKİN GÖRÜŞLERİNİ AÇIKLADI:

SEÇİMLER ve SOSYALİST TAVIR

Bir seçim dönemi daha geldi. Ancak 1973 seçimlerinde halkın önüne çıkacak sosyalist bir parti yoktu, bugün ise beş sosyalist parti var ve bunlardan bazıları seçim örgütlenmelerini tamamlamış durumdalar. Vatan Partisi olarak örgütlenmemizin içinde bulunduğu zayıf aşamada seçimlere katılacak durumumuz yok, ancak bu durum seçimlerde aktif rol oynamamıza kesinlikle engel değildir ve olmamalıdır. Vatan Partisi, seçimlerde proleter devrimci davanın kazançlı çıkması doğrultusunda, bütün gücüyle aktif davranacaktır.

Seçimlere hangi ortamda gidiliyor? Gericiliğin azıttığı ve gericiliğe karşı çıkacak güçlerin ise dağınık olduğu devrimci bir cephenin oluşturulamadığı başka bir deyişle, bezirgan partilerin halkı demogojileriyle uyuttuğu, sosyal demokrasiye halkın kurtuluş «umudu» gibi baktığı ve en önemlisi sosyalist güçlerin alternatif olamadığı bir ortamda.

Sosyalistler bu olumsuzluklar karşısında elbette ellerini kollarını bağlayıp oturmayacaklardır. Bu şartlarda, işçi hareketlerinin lehine düşünüp davranmak zorundadırlar. Bu davranış tek tek yapıldığı ölçüde zayıf ve etkisiz olacaktır. Hatta sosyalistleri «sol» maceracılığa sürükleyebilecektir. Bir ittifak içinde yapıldığı oranda ise hatırı sayılır bir güç teşekkül edecektir ve mücadele etken bir biçime kavuşabilecektir.

Böyle bir güç seçimlerde aktif rol almalıdır, halkı bütün gerici partilerin demagojilerine karşı uyarıp bu demogogların peçelerini bir bir açmalı, ve «umut» CHP'yi hem deşifre edip hem de CHP'nin MC'yi yenmesine yardımcı olmalıdır. Daha doğrusu CHP'yi MC partilerini yenmeye zorlamalıdır. Çünkü CHP kendi zaferinden korkmaktadır! Bu şu anlama gelir: işçi sınıfının çoğunluğu CHP'yi denemek istemektedir. Bizler işçi sınıfının CHP'yi denemesine, CHP'nin hiç bir işe yaramayan burjuva ve küçükburjuvalar olduğuna ve iflaslarının kesin ve kaçınılmaz olduğunu kendi deneyleriyle anlamalarına yardımcı olmalıyız. Yani, halkın dişine CHP'nin değmesini sağlamalıyız. İşte o zaman dile tad değecek ve «umut»un ne olup olmadığı pratikte anlaşılacaktır. «Ve nihayet (CHP'den (Ecevit)ten) umudunu kesen işçilerin çoğunluğunun (Ecevit) hükümetini düşürmede ciddi başarı şansları olacağı anı yakına getirmeliyiz.»

İşte bu: «Sol maceracılığa karşı Leninst bir taktiktir. Bu taktiğin uygulanabilmesinin ilk şartı sosyalist partilerin bir ittifak içine girmeleridir. İttifak seçimlerle sınırlı olamaz. Demokrasi mücadelesinin her şartı ve biçiminde geçerli ve sürekli olacak olan bu ittifak, demokrasi mücadelesinin sadece bir parçası olan bu seçimleride kapsamalıdır. Böyle bir ittifak kurduğumuzda diğer sol güçleri de yanımıza alarak CHP'ye seçimlerde işbirliği teklif edebiliriz. Böylesine derli toplu bir güç CHP'yi seçim blok'u kurmaya zorlayacaktır. Aksi: TİP'in bundan bir süre önce denediği ve başarısız olduğu durumu yaratacaktır. CHP ile girilecek böyle bir işbirliği sonucu Finans-Kapital tahakkümüne karşı gericiler koalisyonuna karşı (ki özel biçimlenmesi MC iktidarıdır) birlikte yürürüz. Parlamentodaki milletvekillerini alınan oylara orantılı bir biçimde paylaşırız. Sosyalist adaylarımızın kazanabileceği bölgelerde sosyalistlere, diğer bölgelerde CHP adayılarına oy verilmesini isteriz. Burada dikkat edilecek husus, tam bir propaganda ajitasyon, ve siyasi eylem özgürlüğünü muhafaza edebilmemizdir. Bu sonuncu şart yerine getirilmeden blokta kurula-

(Devamı Sayfa 2 de)

DÜNYA'DA DURUM

Dünya değerlendirmesine Emperyalist cepheden başladığımızda en önemli olay şüphesiz Amerika'daki Başkanlık seçimlerinin sonucudur. Artık Amerika'nın yeni Başkanı Demokrat Carter.dır. Bu olayı ve Amerikan dış politikasındaki gelişmeleri incelemeye Carter'ın başkanlığı devraldığı andaki konuşmasından başlayarak yapalım. Carter şunları söylüyor :

«Başkalarına egemen olmaya yada arzularımızı zorla kabul ettirmeye çalışmayacağız. Biz Amerika'lılar ülkemiz tarihinde bir bölümü tamamlayıp yeni bir bölüm üzerinde çalışmaya başlarken Dünya sorunları hakkında daha olgun bir perspektife sahip olduğumuza inanıyorum. Bu bizim yalnız başımıza dünya sorunları için tüm çözümlere sahip olmadığımız gerçeğini idrak eden bir perspektiftir.»

Amerika, Başkanının ağzından Amerika'lıların ülke tarihinde bir bölümü kapatıp yeni bir bölümü açtığını ve bu yeni bölümde dünya sorunlarında tüm çözümlere sahip olmadıklarını açıklıyor. Demek Amerika'nın, «Dünya sorunları için tüm çözümlere sahip» olduğu dönem artık tamamlanmıştır. Bir yandan Emperyalistler kendi içlerinde birbirlerinin aleyhine gelişerek yeni dengeler kurma durumundayken, öte yandan tüm Emperyalistlerin karşısına büyük bir güç sosyalist sistem her geçen gün dikilmektedir. Bunun tabii sonuçları ise, Dünya sorunlarının çözümünde yeni güçlerin söz sahibi olmasıdır. Artık Amerikan imparatorluğu dünyada tek başına anılmıyor, hemen yanına AET ve Japonya sıralanmaktadır.

Genelde durum bu iken son gelişmeleri daha yakından inceleyelim:

Carter başkan olur olmaz dünyaya dört koldan elçiler gönderdi.

BATIDA VE JAPONYADA DURUM

Birinci elçi diğer emperyalistleri gezen Mondale'dir. Mondale çok kısa bir zamanda Avrupa ve Japonya'yı dolaştı. Bu gezi için yoruma Sovyetler Birliğinin bir değerlendirmesiyle başlıyalım.

«Bü gezi batı dünyasındaki önemli ekonomik buhranı göstermektedir.» deniyor. Hiç şüphesiz Mondale'nin gezisinin en basit amacı empjeryalistler arasında yeni bir koordinasyon sağlamak olmalıdır. Çünkü gezinin hemen ardından Batılı Emperyalistler üç mayısta, İngiltere'de toplanacaklarını açıkladılar. Ve yine en son olarak Amerika'yı ziyaret eden İngiliz Başbakanı Callahan Amerika dönüşünde «Batılıları ekonomik ve malî alanda güvence sağlayabilmek için askeri alanda NATO'nun yaptığına benzer bir görev yapacak bir ekonomik ve malî pakt kurması gerektiğini» açıklamıştır. Üç mayıs toplantısından önce böyle bir açıklama, yapılacak olan toplantının mahiyetini belli etmektedir.

Batılılar ekonomik ve malî alanda güvence altında değiller ki veya en azından olumsuz gelişmeler artmaktaki İngiliz Başbakanı Amerika dönüşü bu şiarı ortaya attı.

Zaten Mondale'de gezisi sırasında Federal Almanya'ya «Avrupadaki sallantıları karşılamak için ekonomisine hızlı bir tempo vermesini» söylemiştir. Fakat Federal Almanya bunu «Enflasyona yol açabilir» gerekçesiyle kapasitede görünmüyor. Ayrıca AET-Japonya ilişkilerine de değinirsek emperyalist bloktaki denge değişiklikleri daha açıkça ortaya çıkacaktır. Bir AET yetkilisi şöyle konuşuyor:

«Eğer AET'nin Japonya karşısındaki ekonomik ticari dengesizliği bu şekilde sürmeye devam ederse bugüne kadar çeşitli saldırılara direnmeye çalışan Avrupa sonunda isyan edecektir.»

Bu şikâyetlerin kökünü kavramak için Japonya'nın Avrupa'daki durumuna bakmalıyız.

Japonya Avrupa pazarına otomobil ile ilk defa 1960'larda girmiştir. Bugün «İngiliz otomobil pazarının % 10 u Avrupa saat, fotoğraf araçları ve televizyon pazarının % 30 u, elektronik araç pazarının % 60 ı ve Fransız motosiklet pazarının % 76 sı Japonya'nın eline geçmiştir. Ayrıca tüm dünya gemi siparişinin % 80'i Japon doklarında işleniyor.»

Japon Başbakanına göre «ABD'den sonra dünyada ikinci ekonomi» olan Japonya'ya karşı AET'nin telaşı boşuna değil.

İşte Mondale'nin talihsizliği kapitalizmin bu eşitsiz gelişme kanununun doğurduğu kaçınılmaz çelişkilere karşı çaba göstermesindendir.

Fakat elbette geçici çözümler de bulunacaktır.

Batıdaki buhranın en son belirtileri ise İtalya'da gösteriler ve Fransız belediye seçimlerinde Sol Birliğinin başarısıdır. Sosyalist, Komünist Partiler ittifakı % 53 bir oyla büyük bir sıçrama yapmış-

(Devamı Sayfa 3 de)

Halka silah çeken eller...

Cezaevi mi? Hitler'in Nazi Kampı mı?

Harpte esir düşenlere karşı «savaş tutsağı» muamelesi yapılır. Savaş gibi, insanların birbirlerini öldürmek için yarıştığı bir olay da bile, insanlar bir insancıl kural koymuşlardır. Esir, düşman askeri de olsa insandır, işkence yapılmaz, öldürülmez. Böyle bir kuralın tarihte Hitler ve benzerleri gibi sapık caniler tarafından çiğnendiği de görülmüştür.

Cezaevlerindeki tutuklu ve mahkumlarda esirlerden pek farklı durumda değildirler. Tel örgüler, demir parmaklıklar ve beton duvarlar arkasında çürümeye terk edilmişlerdir. Sömürü ve zulüm düzenin zindanlarında mahkum ve tutukluları aç susuz günlerce bırakmak, falaka ve benzeri çeşitli işkence metodları ile onlara zulüm etmek, öldürmek; cezaevlerinde «insanlık» budur.

İşte, Buca Cezaevindeki 700 tutuklu ve hükümlü kendilerine karşı uygulanan bu «insanlık» dışı davranışları protesto etmişlerdir. Onların bu protesto hareketi «isyan» diye damgalanarak itfaiye ekipleri, polis ve jandarma birlikleri tarafından gaz bombası, sis bombası ve yüzlerce kurşun sıkılarak bastırılmıştır. En az iki mahkumun öldüğü ve pek çoğunun yaralandığı olaylar hakkında «yetkililer» den çıt çıkmıyor ve gazetecilerin fotoğraf çekmelerine izin verilmiyor. Anla ki ne kadar kan dökülüp ne büyük cinayetler işlenmiş. Bir harp esiri durumunda olan mahkum ve tutuklulara önce işkence yapmak, sonra da bu zavallı insanları katletmeye kalkmak hangi insanlığa sığar?

ÇAĞRI

«BİR KİŞİ DEYİP GEÇMEYELİM. BİR KİŞİNİN CEPHEYE GELMESİNİ ÖNLEMEK VEYA CEPHEDEN GİTMESİNE SEBEP OLMAK; EMPERYALİZME **HİZMET**, HALK DAVASINA İHANETTİR.»

Bugün herkes karşı-devrim cephesi karşısında, «devrimci güçlerin birliğinden», «güçbirliğinden», «eylem birliğinden» söz ediyor. Ancak böylesine hayati bir konuda somut bir adım atılabilmiş değil. Sözden işe geçmek zamanı çoktan geldi ve geçiyor. Bu «birliği», «ittifakı» sürekli ve örgütlü kılmak için bütün güçlerimizle seferber olmalıyız.

Bu doğrultuda tartışılmak, eleştirilmek ve pekiştirmek önerisi ile VATAN PARTİSİ'nin KONGRE KARARI olan İTTİFAKLAR KARARINI aynen yayınlıyoruz. Parolamız: Devrimci güçler Cephesini oluşturmak üzere Devrimciler; GÖREV BAŞINA.

İTTİFAKLAR SORUNU

I — KONGREMİZ : Sosyalist ortamımızdaki diğer sosyalist partileri (varoluş sebepleri, sınıf ve zümre eğilimleri ne olursa olsun) bir olay olarak kabul eder.

Bu gerçekten hareketle, ortak düşmana karşı ortak hareket için sosyalist partilerin kendi prensiplerinden (Program ve tüzüklerinden (Program ve tüzüklerinden) den taviz vermelerini veya vazgeçmelerini istemez. Tek Parti içinde «Derleniş» çağrılarını ise bir ütopihayal olarak görür. Onlarla **Devrimci bir program** (Vatan Partisi Programı) ve Proletarya Partisinin örgüt prensipleri (Vatan Partisinin örgüt prensipleri) üzerinde birleşmenin, derlenmenin, ancak, belli bir yol arkadaşlığı ve mücadele sonunda mümkün olabileceği kanısındadır.

KONGREMİZ, DİĞER SOSYALİST PARTİLERİ, **ORTAK DÜŞMAN'A KARŞI ORTAK HAREKET** İÇİNDE BULUNMAYA, **ORTAK DÜŞMAN'A KARŞI PARALEL HAREKET** ETMEYE ÇAĞIRIR.

KONGREMİZ, SOSYALİST PARTİLER ARASI KOORDİNASYONU SAĞLAYACAK «**ORTAK KURMAY** MERKEZLERİ» KURULMASINI VE BU «**MERKEZLERDE KOLLEKTİF** KARARLARIN OYBİRLİĞİ İLE» ALINMASINI, SOSYALİST PARTİLERİN ORTAK HAREKET PROGRAMLARI YAPMAK ÜZERE HEMEN BİR ARAYA GELMELERİNİ VE ÇALIŞMALARINA BAŞLAMALARINI ÖNERİR.

Kongremiz; Sosyalist partilerin hem birbirleri ile yarışabileceklerine, hem de Finans-Kapital cephesine karşı daha koordineli, daha etkin mücadele verebileceklerine inanır.

II — KONGREMİZ: «FİNANS-KAPİTAL'İN SALDIRI CEPHESİ» KARŞISINDA «OLABİLDİĞİNCE

(Devamı Sayfa 2 de)

TÜRKİYE'DE DURUM

Türkiye değerlendirmesine ekonomideki durumla başlamakta yarar var. Kısaca: Ekonominin temeli üretim olduğuna göre üretimde ne alemdeyiz? Bunu tesbit etmek gerekli. Ardından Osmanlı İmparatorluğunu, Menderesi batıran borçlar konusuna değinip politik durumdaki gelişmeler değerlendirilmelidir. Bunu da Karşı Devrim ve Devrim Cephesi açılarından yapmalıyız.

İstatistik rakamların büyüklüğüne baktığımızda burjuva ekonomistlerine göre «gelişme» vardır.

KISACA : ÜCRETİM VE BORÇLAR

Milli gelirde temel: Üretim sektörlerindedir. Çünkü değer yaratırlar. Bunlar sanayi ile tarım olarak ayrıldığında geriye milli gelirin değer yaratmayan kısmı; ulaştırma, hizmetler, bankalar, ticaret vb kalacaktır.

Milli gelir içinde tarım ve sanayii üretiminin payı yıllara göre şöyle değişmektedir :

1948-de	**Millî gelirin**	**% 59'i i sanayi ve tarım üretimidir.**
1953-de bu oran		**% 58,4 dür.**
1958-de		**% 58,2**
1963-de		**% 53,9**
1968-de		**% 49,5**
1973-de		**% 47,9**
1976-da		**% 46,7 dir. (D.İ.E.)**

Görüldüğü gibi sanayii ve tarım üretiminin milli gelirdeki top-

(Devamı Sayfa 2 de)

TÜRKİYEDE DURUM

(Baştarafı Sayfa 1 de)

lam payı yıldan yıla sürekli azalmaktadır. Bu diğer bölümün, hizmetler diye anılan bölümün arttığını gösterir. Milli gelirin hizmetler bölümü 1948 de % 40,9 iken 1976 da bu oran % 53,3 e çıkmıştır. Demek ki ekonomide spekülatif gelirler artmıştır, ticaret gibi. Gene devlet biraz daha pahalılaşmış, devlet hizmetleri artmıştır. Bu gelişme ekonominin nasıl spekülatif; üretime değil de para oyununa ve bürokrasiye dayandırıldığının göstergesidir.

Ayrıca borçlanmamız açısından ekonomik duruma baktığımızda: Sanayicilerin «borçlanma iyidir, borç ile hangi devlet batmış ki» demagojilerine değinmek gerekecektir. Borç rakamlarının tek başına büyüklüğü elbette bir anlam ifade etmez. Ama, üretim değerlerimizle, yani değer yaratmamızla karşılaştırıldığında bir gerçekliği gösterir. Eğer borç, değer yaratmada kullanılıyorsa elbette ekonomi için devindirici olabilir. Bunun için borçlanma miktarı ile üretim değerlerindeki artışı karşılaştırılmalıyız. Kalkınma Planları, azami dış borç miktarını «yıllık ulusal ürünün % 5 i» olarak sınırlandırmıştır. Demek üretim değerlerinin % 5'i kadar miktardaki bir borçlanma ekonomi için uzmanlarca uygun görülmektedir.

Bu konuda bir iki rakam verelim. Bu oran yani dış borçların yıllık üretim değerine oranı: 1961 de % 10 dur. 1968 de % 33,2, 1970 de % 56,5, 1976 da ise tahminlere göre % 47 dir.

İki şey açıkça görülüyor, birincisi, burjuvazi dış borçlanma için kendi koyduğu sınırları yaklaşık olarak 10 kat zorlamıştır. İkincisi, borç miktarlarının üretim değerine oranı hızla artmaktadır. Bu da borçların değer yaratmayıp spekülatif harcamalara daha çok yöneldiğini açıklar. Demek ki bu gidişle, bu borçlanma temposuyla Türkiye ekonomisi batabilir. Şu anda toplam 125 milyar Türk lirası borçluyuz. Oysa 1970 de toplam dış borç 36 milyardır. 6 yılda % 350 artış. Borçlanmamızı birden 7,5 milyar lira arttıran son devalüasyona da değinmek gerekecek. 1920 den beri paranın değeri toplam % 1950 kat düşürülmüş ve yıllık ortalamaya % 34,1 değer kaybı isabet etmektedir.

DÇM'lerin son olarak faizlerinin yükseltilmesi ve kaynağının sorulmaması gibi yeni ağır şartlar üzerine Osmanlı Bankası yetkilisi şunları söylüyor:

«Türkiye son iki yıldır yoğun bir dış borçlanmayla sorunlarını çözmeye değil perdelemeye çalışmıştır. Türkiye'nin ödeme olanaklarına göre aşırı bir dış borçlanma yapısal hiç bir sorunu çözmemiş bilakis sorunları ağırlaştırarak gelecek yıllara aktarmıştır.»

«Yakın bir gelecekte resmen bir morotoryum ilanını beklememek gerekir. Ancak 1958 Paris anlaşmasında olduğu gibi üstü kapalı, telafuz edilmemiş bir morotoryum olabilir.»

Demek Türkiye ekonomisi önümüzdeki günlerde resmen değilse bile üstü kapalı olarak öldüğünü ilan edebilir.

Bu aspirin tedavili ekonomik gidişin politikadaki son yansıması ise erken seçim söylentilerinin yoğunlaşması olmuştur.

ERKEN SEÇİME NİYE GELDİK?

Seçimin erken veya vaktinde oluşu bir kenara, ekonominin şimdiki batak durumu seçim sonrası hükümetinin adeta alın yazısı olacaktır.

Seçim konusundaki değerlendirmelerle sermaye cephesinin analizini yapalım.

Önce «Hür Teşebbüs Konseyi» kuruldu. Konsey demogoglarına göre bu örgüt 30 milyon insanı temsil etmektedir.

Finans-Kapitalin bu yeni politik manevrasına karşı iki tepki önemlidir. Birisi sanayicilerden gelmektedir. Eskişehir Sanayi Odası Başkanı «Alınan kararlar bizi bağlamaz. Hür teşebbüsün yalnız ismi vardır» diyerek Türkiye'deki tekelci yapıyı ve onun bu teşebbüsünü açığa vuruyor. İkinci tepki ise esnaflardandır. Doğal olarak kendilerini Finans-Kapitalistlerin yanına yakıştıramamışlardır.

Konsey kuruluşunu şöyle değerlendirebiliriz: Pratik olarak böyle bir örgüt 1) sağ partiler, 2) sermayedarları birbirleri ile koordineli davranmalarını amaç edinmiştir. Genel planda ise böyle bir örgütlenmenin anlamı: 1) En genel anlamda solun birlik-dayanışma çabalarına karşı bir tavır, karşı bir örgütlenmedir. Bu karşı örgütlenme aynı zamanda halk muhalefetinin yükseldiğinin de bir delilidir ve sonucudur. 2) Sermaye yalnızlığını şu kritik momentte örtmek için yanına esnafları ve çiftçileri almaya çalışıyor. Onları kendi arabasına bağlamak, kendi türküsünü söyletmek istiyor. Bu da şunu gösterir; Demek ki bu esnafçıklar artık AP Getosundan kopuyorlar.

Sonuç olarak devrimciler tam karşı taktiği benimsemeli, ve bu anlamda Köy-Koop'un «Halk Konseyi» çağrısı ciddiye alınmalı, titizlikle incelenmeli, cevaplandırılmalıdır.

«Hür Teşebbüs Konseyinin» ardından Finans-Kapitalistler hep bir ağızdan erken seçim şarkısını tutturdular.

Erken seçimi başka kimler istemektedir:

«Dünya Bankası seçime kadar Türkiye'ye hiç bir kredi vermeyeceğini bildirdi».

«Clifford Kıbrıs meselesi 1977 sonuna kadar çözümlenecek» dedi. Bunlar erken seçim isteklerinden bağımsız olaylar değildirler.

Ekonomi açısından erken seçim gerekli hale gelmiştir. Çünkü, artık MC'nin geçici ekonomik tedbirleri tükenmek üzeredir veya geçici tedbirler hergün ekonomiye daha pahalıya oturmaktadır.

Politik açıdan erken seçim gerekli hale gelmiştir. Çünkü; AP ve CHP'nin siyasi polemikleri artık kısır bir çembere girmiştir. AP, CHP'yi komünizm koruyucusu gösterebilmek için bütün taktikleri denemiştir. Fakat bunlar denge değiştirici sonuçlar vermemişlerdir. Tersine zamlı, kanlı mizansenler sonunda: AP ve CHP yıpranmıştır. Artık seçim öncesi yapılabilecek manevralar tamamlanmış görülüyor. Zaten fiilen de gerek televizyonda gerek mitinglerde bu havaya girilmiştir.

Öyleyse erken seçim konusunda karar alınmasını engelleyen sebepler ne olabilir? Ve partimizin erken seçim ihtimaline karşı tavrı ne olmalıdır?

Başta açıkça, erken seçime MSP karşı tavır almıştır. Çünkü iktidar olanakları ile daha bir süre propaganda imkânını kullanmak istemektedir. Ayrıca MSP şunu bilmektedir; MC koalisyonu sürdükçe günlük siyasi kısır polemikler AP ve CHP'yi yıpratacaktır ve MSP genellikle bu polemiklerin dışında kalabilmekte ve «yatırımcı» propagandasını sürdürebilmektedir. MSP, MC sürdükçe günlük çekişmelerin en fazla AP ve CHP'ni yıpratacağını hesap etmektedir. Ve kendince bu Maksimum yıpranma süresini değerlendirmek istemektedir.

AP erken seçime giderse bu hükümetle gitmek istemektedir. Yani Hükümet olarak seçimlere gitmek istemektedir. Oysa AP erken seçim derse MSP koalisyonu bozabilir. O zamanda erken seçim olsa bile AP hükümet olmadan seçime gitmek zorunda kalacaktır ki, bu da AP için büyük bir kayıptır. Devlet olanakları yitirilmiş olacaktır. AP böyle bir ihtimali bildiğinden açıkça erken seçime talip olamıyor. Ama Maliye Bakanlığının kararnamesi tipinde kuşatmalarla hem MSP'yi kündeye getirmek, hem de seçime zorlamak yolunu seçmiş durumda. MSP de Dünya Bankası Başkanı ve İslam Bankası Başkanını çağırıp tükenen kredi olanaklarını bir müddet daha zorlamak yolunu deniyor. Fakat iki girişim de şimdilik olumsuz sonuçlanmıştır.

CHP ise erken seçim itirafını AP'ye yaptırmak taktiğini izlemektedir. Böylece iki avantaj sağlayacaktır. Birincisi koalisyonun iflasını AP'ye ilan ettirmiş olacaktır. İkincisi koalisyonun bozulma ihtimali olabilir. Böylece CHP seçime daha avantajlı şartlarda girmiş olacaktır.

Bu düğüm nasıl çözülecektir? MSP çözülerek, başka bir yol görünmüyor. Önümüzdeki günler bu çabaların yoğunlaşacağı günler olacaktır.

Öte yandan Demirel bir ara DGM'lerin yeniden çıkacağından bahsetti. Fakat bu girişim içinde bulunduğumuz momentte Demirel'in boynunu kırabilir. Çünkü bu girişimin iki anlamı vardır. İlki seçimleri baskı altına alabilmek, olmazsa ikincisi seçimleri hepten provoke edebilmektir. Demirel'in açıklaması bu özlemlerinin bir dışa vuruşudur. Aynı zamanda Ege Denizi gerginliği de yaratabilir. Seçime yönelik bu manevralar önümüzdeki günlerde muhakkak ki sıklaşacaktır.

Genel olarak şu söylenebilir: Sermaye erken seçim istediğine göre artık bu hükümet ile edememektedir. Bu hükümet görev süresini tamamlamıştır. Gene sermaye erken seçim istediğine göre, daha doğrusu seçim istediğine göre halkımızın tepesine şu momentte açık faşizm'de oturtamamaktadır. Fakat Demirel'in arada ağzından kaçırdığı DGM tehdidi bu özlemin hiçbir zaman azalmadığının delilidir. Fakat şu momentte bu özlem geri çekilmiş görülmektedir. Mesele böyle kondu mu önümüzdeki günler sermayenin kendi AT'larını hazırlama, hizaya sokma çabalarının çok artacağı günler olacaktır. Bu hazırlıkların bitimi ardından erken seçim ilânını getirecektir.

Bu yolda önemli bir gelişme Türk-İş'in seçimlerle ilgili tavrıdır. Türk-İş herhangi bir partiyi destekleme kararını alamadı. Amma CGP ile bazı pazarlıklar olduğu ihtimali Halil Tunç'un basın toplantısından sonra artık daha da fazlalaştı. Tunç CGP ile pazarlık olmadığını, ama bu partinin «Atatürk'çü ve TÜRK-İŞ ilkelerine uygun» bir parti olduğunu açıkladı. Önümüzdeki aya kadar TÜRK-İŞ'in iki noktayı halletmesi gerekmektedir AP ile seçim stratejisini kararlaştırmak yani erken seçim, geçici seçim hükümeti sorunu üzerine görüşmek, sonra da CGP ile pazarlığı tamamlamak. Böylece TÜRK-İŞ'in seçimlerde CHP'yi destekleme kararı alması oldukça zayıf ihtimal. Ve bunun dışındaki alınacak her karar ise dolaylı veya dolaysız AP'yi destekleme kararı olacaktır. Böylece Sağ Cephedeki genel manzara Finans-Kapital Partilerinin birbirini ezerce seçime hazırlanmalarıdır.

Seçimler konusundaki AP ve CHPînin karşılıklı komedisi bir şeyin kesinlikle ispatıdır. Bu partiler Halk yığınlarından çok parlamento oyunlarına güvenmekte, dolayısıyla Halkın önünde kendilerine güvenememektedirler. MC'nin teröründen yılan halk erken seçimi isteyebilir. Fakat partilerimiz kılıcının hakkına halkın önüne çıkmayı göze yediremiyorlar.

Antalya Serik kazası, Uşak ve Malatya olayları şunu açıkça göstermiştir.

Halk kendi gücü ve imkânları ile faşist güçlere karşı direnmiş, mücadele vermiştir. Bu çok önemli bir gelişmedir. Uzun zamandır MC'nin terörü ile sinmiş görünen halkın, bağrında, direnme gücünün nasıl biriktiğinin bir göstergesidir. Dışa vuruşudur.

Bu muazzam potansiyel AP tarafından sindirilmek istenirken, CHP de halka sabır telkin ederek, birikimi nötralize etmekten öteye bir şey yapamıyor.

Sol cephedeki gelişmelere gelince, gene olaylar genellikle seçim konusu üzerinde dönmektedir.

Başta DİSK CHP'yi destekleme kararı almıştır. Bu konuda bir değerlendirme Yankı dergisi için yapıldı.

Devrimci çevreler genellikle «Erken seçim ve geçici seçim hükümeti» istemektedirler. Bunu sık sık verdiği beyanatlarla tekrarlayan teşkilatlar; DİSK, bazı mühendis mimar odaları, TİP-TSİP ve SDP'dir. Devrimci güçler genellikle faşizm kışkırtmalarının bir an önce aşılabilmesi özleminden dolayı erken seçimi bu yolda bir kurtuluş olarak görmektedirler. Oysa mesele tersine konmalıdır. Önümüzdeki günlerin aydınlık olmasının teminatı herşeyden önce Devrimci Demokratik Güçbirliğini sürekli ve örgütlü hale getirebilmektir. Finans-Kapitalin bütün kışkırtmaları bunun tersini gerçekleştirebilmek içindir. Bu yolda başarısız da sayılamaz. Ama sol güçler bu konuda tehlikeli denecek kadar duyarsızdırlar. İşte Partimize düşen görev burada bütün zorluğuyla belirmektedir.

Öte yandan sol siyasî ortamda iki önemli olay TİP ve «İlerleme» dir.

TİP'in CHP'ye yaptığı «seçimlerde faşizme karşı güçbirliği önerisi CHP tarafından olumlu karşılandı. Bu görüşmenin etkileri neler oldu? En başta burjuvazi TRT, günlük gazeteler ve özellikle Yankı dergisiyle TİP'i popüler bir hale getirme çabasında. Bu çaba TİP birinci kongresiyle başladı ve her gün dozunu arttırarak devam ediyor. Ve böylece hergün daha fazla devrimci bir potansiyel kazanan işçi sınıfımızın bir kere daha başı bağlanacaktır. İşte CHP, TİP görüşmesi sadece bir görüşme olarak, kalsa bile TİP'e böyle bir siyasi avantaj sağlamış olacaktır. Öte yandan Boran görüşmede, «Milletvekili pazarlığı olmadığını», «Herkesin kendi arabasıyla Meclise gitmesi gerektiğini» söyledi. Bu ise iki şeyi anlatır. Birincisi CHP'nin bu konuda herhangi bir ümit vermemiş olmasını, ikinci ise TİP'in tutarsızlığını açıklar. «Herkes kendi arabasıyla Meclise gider» diye bir devrimci taktik kural olamaz.

Bir iki sözde TİP birinci olağan kongresi için söylemek gerekir. Kongre burjuva sosyalizmine yaraşır bir «gösteriş» içinde olmuştur. Ama en canlı olması gereken, faaliyetlerin eleştirisi, otokritiği ise sönük ve kuru övgülerle geçmiştir. Zaten gündemde «eleştiri» yerine «Merkez Yönetim Raporu hakkında düşünceler» vardır. Yani eleştiri silahı törpülenmiş, «düşünceye» dönüştürülmüştür. Kongrenin bundan gerisi «iyi»dir. Eğlenceden, kalabalığa kadar.

Öte yandan Türkiye solunda güncel bir konuda «TKP meselesidir». Gazetelerde yazdığına göre Konya'da konsey toplayan bu parti son günlerdeki çabalarıyla İspanyol Komünist Partisinin taktiğini benimsemiş görünüyor. İlk çaba yarı Legal bir duruma gelebilmektir. Ve bu yolda epey yol katedildiği de söylenebilir. Ayrıca son günlerde «Türkiye'de de bir TKP» isteyenler çoğalmıştır. TİP Başkanı bunu kongresinde açıklamıştır. Ayrıca «işçi-işveren ilişkileri ve sendikaların siyasette yeri» ile ilgili Partilerin Sendikaların ve İşverenlerin katıldığı bir toplantıda TÜRK-İŞ camiasında PETROL-İŞ Genel Başkanı İsmail Topkar» da «TKP istemiştir». En sonda Erbakan da bu kervana katılmıştır. Görünen bu konu hızla Legalize olmakta ve açıkça tartışılır hale gelmektedir.

Konuyu «TKP istemekte», kimi kendine «TKP» diyenlerin legale çıkma istekleri ile sınırlayamayız. Partimiz için hedef: Proleteryanın örgütlenme ve propaganda özgürlüklerine konan bütün engellerin kaldırılması için mücadeledir. Ve bizzat varlığımız bu yoldaki mücadelenin ilk şartı ve ilk adımıdır.

Soldaki bu gelişmeler - eğer bir finans-kapital alaborası olmazsa - yeni ve daha güçlü bir ideolojik-pratik mücadeleye doğru hızla gitmektedir. «Başa geçme» mücadelesi belki, aynı zeminde ve tüm elemanları ile eksiksiz olarak ilk kez bu kadar güçlü verilecektir.

Bütün bu gelişmeler her yönüyle - AP'sinden CHP'sine ve TKP'sine kadar - bütün eşdeğerleri ile «batılılaşma» sancılarımızın bir yeni aşaması gibi görünüyor.

Batı'da çok konuşulan: Avrupa'da sadece iki ülkede «Komünist Partisi»nin yasak olduğudur.

Böyle gelişmelere Türkiye ekonomisi de politikası da fazla dayanıklı değildir.

Batı'daki Sosyal-Demokrasi bir maddi tabana oturmaktadır. Orada sömürge talanından beslenen oturaklı bir işçi aristokrasisi vardır. Oysa bizim gibi ülkelerde sömürge talanından beslenen bir aristokrat işçi zümresi olmadığı için, halk, başta işçi sınıfımız olmak üzere, Batıvari bir sosyal-Demokrasiyi ciddiye alıp hızla sosyalizm yoluna çıkabilir. Kırık dökük ekonomi tabanıyla Türkiye Finans-Kapitali böyle bir gidişe katlanamıyabilir.

Şimdilik bu gidişte, Finans-Kapital olayları, istediği kanallarda tutabilmek için Alman Finans-Kapitali ile daha sıkı ilişkiler kurma çabasında. Alman Finans-Kapitalistler heyetinin Türkiye gezisi, Türkiye'ye bir akışın ön keşfi olarak değerlendirilmelidir.

Nasıl 1950'lerin demokrasi havariliğine Amerikan Marshall yardımı takviye oldu ise, eğer Türkiye yeni bir demokrasi havariliğine kalkarsa, şimdi de Alman Finans Kapitali takviye olacak görünüyor.

«Bu yazı Vatan Partisi Genel Başk. Mehmet Özler'in teşkilat toplantısında yaptığı değerlendirmeden aktarılmıştır.»

ÇAĞRI

(Baştarafı Sayfa 1 de)

GENİŞLİĞİNE - HETOROJEN BİRİCİK DEVRİMCİ GÜÇLER CEPHESİNİN» KURULMASINI BAŞTA SOSYALİSTLER OLMAK ÜZERE BÜTÜN HALK KURTULUŞÇU KUVVETLERİN ÖNÜNE, SANİYE GEÇİRMEDEN YERİNE GETİRİLMESİ GEREKEN BİR GÖREV OLARAK KOYAR.

Bu cephenin kurulmasında ilk basamak, sosyalist partilerimizin «Ortak Kurmay Merkezleri» kurarak koordineli hareket etmeleri ile aşılabilir. İkinci basamağa; Örnek bir Davranış birliği içinde olan sosyalistlerimizin, genişliği yüzbinleri ve milyonları bulan, sollar, «ortasollar», Sosyalist demokratlar, demokratlar, ilericiler ve bütün vatanseverler ile bağlar, ittifaklar kurarak «Devrimci güçler Cephesini» yaratmaya başlaması ile, tırmanılabilinir.

Cephede yer alan her kişi, örgüt ve Parti pek tabii kendi anlayış ve usullerine göre döğüşecektir. Her vatansever kişi veya örgütten Emperyalizme ve Feodalizme karşı dövüşmekten başka birşey istenmiyecektir.

«Devrimci Güçler Cephesinin» sosyalist, demokratik bütün örgütleri ve partileri Cephenin liderliği için yarışacaklardır. Liderlik ancak, gerçekten vatanın kurtuluşu için savaşanlarca, isteme ile değil, bileğinin hakkına savaşmakla alınacaktır. Önceden, önderlik, Liderlik kavgaları boş ve cepheyi çatlatıcı kuru insiyatif çekişmeleridir. Emperyalizmin işine yarar. Sosyalist partiler arası koordinasyonu sağlayıcı olarak düşünülen «Ortak Kurmay Merkezleri» Halk Cephesi açısından değişik şekiller alabilir. Cepheyi yöneten, Kuvvetler arasında uyumu, düzeni sağlıyan daha üst seviyede yeni Devrimci Ortak Merkezler kurulabilir. Hatta İktidar Organları olabilir.

Bir kişi deyip geçmeyelim. Bir kişinin cepheye gelmesini önlemek veya cepheden gitmesine sebep olmak: Emperyalizme hizmet, Halk davasına ihanettir.

KONGREMİZ : KARARIN HAYATA GEÇİRİLMESİ GÖREVİNİ MERKEZ KOMİTESİNE VERİR.

YANKININ YANKISI

Gazete ilanlarında «DÜNYADA TİME, TÜRKİYE'DE YANKI» diye reklamlanan bir dergi vardır. «DÜNYADA TİME»ın kimin sesi, neyin fesi olduğunu herkes az çok bilir. Emperyalist devlerin Dünyanın neresinde kan dökecekleri, neresinde azgınlaşacakları, nerelerde sömürü talanı yapacakları gibi CIA ve PENTAGON patentli haberleri bu dergide bulmak mümkün Yaşı benzemesin bizim «YANKI» cılarımız da kendilerine işte bu sahibinin sesi'ne benzetir dururlar. Buraya kadar kendilerinin bilecekleri iş.

Geçenlerde YANKI dergisi bütün sosyalist partilerin liderlerinden seçimlerle ilgili 5 soruluk 5 cevaplık haber istediler. YANKI çıktığında ne görelim! TİP boy boy lanse ediliyor.

YANKI'nın TİP'i bu kadar sevmesi nedendir acaba? YANKI «NAMUS» sözü vererek (Vatan Partisi) nden de bir yazı istemişti. Binde bir basılma ihtimali de olsa vermeyi uygun gördük. YANKI'nın «namus-şeref» anlayışı bizi hiç şaşırtmadı.

Onu hasır altı ve tahrif ettiği Vatan Partisi'nin demecini aynen vermeyi uygun gördük.

YANKI DERGİSİNE

Göndermiş olduğunuz sorulara cevaptır.

1 2 — Gerekli örgütlenmeyi sağlıyamadığımızdan, seçimlere Vatan Partisi olarak katılamayacağız.

3 — Sorunu biraz daha geniş tutalım. Halkımız içinde bulunduğumuz günlerde CHP'ni denemek istiyor. 14 ekim seçimleri ile CHP bir bakıma halkın «umudu» oldu. Şu kesindir: en önemli deney, yığınların kendi pratiğidir, ve yığınlar CHP'ni henüz kendi pratiğinden geçirememiştir. Bunu söyleyebiliriz, çünkü 7 aylık koalisyon böyle bir denemenin ancak bir başlangıcı olarak değerlendirilebilir. İşte halkın bu deneyi sonuçlanmadan «umut» bir başka alternatife sıçramayacaktır. Bu anlamda, DİSK, halkın böyle azçok genel bir yönelişinin dışında kalabilir miydi? Kalamadı. Soruna bir de diğer yönden, işçi sınıfı partileri yönünden baktığımızda ise durum şudur. 1965 lerde ve sonrasında DİSK, bilimsel sosyalizm iddialı TİP'ni desteklemiştir. Şimdiki durum eskiye göre bir gerilik midir? denebilir. Bir bakıma öyledir de. Çünkü, ilk «parlak» günleri bir yana, TİP'nin olumsuz deneyleri ve üstüne bir de faşizm yılları yığınları mücadele saflarından gerilere iteklemeyi başarabilmiştir. Faşizm yılları pek çok «parlak» şeyin boş olduğunu yığınlara öğretmiştir. Fakat buna karşılık, TİP çökerken, karşısında tutarlı bir alternatif göremeyen yığınlar, böyle kaçınılmaz bir yön tuttular. 14 ekim sonrası ise, işçi sınıfı partileri açısından yığınları yönlendirici bir görünüm vermedi. Onun için DİSK'in CHP'ni desteklemesi kararı bize, işçi sınıfı partilerine acı bir uyarı olmalıdır. Demek bütün gayretlerimize rağmen yığınları kavramış değiliz.

4 — CHP küçük burjuva ve hür burjuvanın bir partisi olarak değerlendirilebilir. Ve söylediğine göre «iktidar yolunda» dır. Bizim CHP'ne Vatan Partisi olarak «desteği» miz onun Finans-Kapital tahakkümüne karşı vereceği mücadele ile bağlantılıdır. Partimiz CHP'ni Finans-Kapital tahakkümünü yenmeye zorlar, zorlamalıdır. O, buna genellikle cesaret edemez. Kısaca bizim «Desteğimiz» CHP'nin bir an önce halkın dişine değmesini sağlamak yönündedir. O zaman dile tad gelecektir.

5 — Bir avuç Finans-Kapitalist tahakkümüne karşı «CHP'nin solundaki partiler» ve CHP seçimlerde ortak davranmalıdır. Bu ortak davranışın ilk şartı ise; Sosyalist partilerin kendi aralarında bir ittifak kurmalarından geçer. Bu sosyalist partiler ittifakı CHP'ye seçimlerde ortak davranmayı teklif etmelidir. Elbetteki böylebir ittifakın kurulması Partilerin «tam bir propaganda, bilinçlendirme ve siyasi eylem özgürlüğünü» hiç bir şekilde kısıtlamamalıdır. CHP böyle bir teklifi kabul ederse, bu sosyalistler için bir kazanç olacaktır. Fransa-Kapital tahakkümüne karşı geniş bir ittifak oluşturulmuş olacak, öte yandan sosyalistler her zamankinden daha yaygın ve hızlı yığınlara poropagandalarını ulaştırabileceklerdir. Yığınları bilinçli davranış için eğitebilmek Partimizin en önde gelen görevlerindendir. CHP böylebir ittifakı redederse bu sosyalistler için bir kayıp olmayacaktır. Fakat CHP'nin tutarsızlığını ozaman yığınlara çok daha kolay anlatıp ıspatlayabileceğiz.

VATAN PARTİSİ
GENEL BAŞKANI
Mehmet ÖZLER

Vatan Partisi I. Olağan Kongresinin Değerlendirilmesi

15, 16, 17 Ocak 1977 de İstanbul'da yapılan Vatan Partisi I. olağan kongresinin Parti Başkanlık divanı tarafından yapılan değerlendirmesini yayınlıyoruz.

Kongrenin bizzat kendisinin değerlendirilmesi eksiksiz bir biçimde ancak «Kongre Tutanakları» yayınlandığında yapılabilir. Yapılmalıdır da. Biz burada Vatan Partisi I. Olağan Kongresini bir dönüm noktası alarak, Kongreyi ve Proletarya Sosyalistlerinin mücadelesini kısaca gözden geçireceğiz.

Yazıda, Kongredeki sonuçlardan başlayarak, o noktaya nasıl ve nereden gelindiği bir bütünlük içinde anlatılmaya çalışılacaktır.

Vatan Partisi I. Olağan Kongresi 15 Ocak 1977'de başladı. Yani 1957'deki Vatan Partisi tevkifatından tam 20 yıl sonra. Öyleyse hemen şu söylenmelidir. Bu kongre Proletarya Sosyalizminin kesintiye uğratıldığı andan itibaren 20 yıllık mücadelenin bir sonucu, vardığı önemli bir noktadır. Öyleyse bizzat kongrenin değerlendirilmesi, kendi içinde bu yirmi yılın da değerlendirilmesini barındırır. Onun için bu değerlendirme ne kadar tam yapılabilirse, yirmi yılın sonuçları da o kadar iyi değerlendirilmiş ve Proletarya militanlarına duyurulmuş olur.

Genel Değerlendirme:

Kongreye genel bir bakıştan ilk olarak şunlar çıkarılabilir. Yıllardır yanyana gelemeyen Proletarya Sosyalistlerinin (Eneski Sosyalistlerin) büyük bir çoğunluğu kongrede temsil edilmiştir. Bu tek başına önemli bir adımdır. Çünkü Derleniş parolasının gerçek sahipleri müzmin dağınıklıktan bezmek ve bunu olumlu yönde çözemeyince olumsuzluğu teorileştirmek üzereydiler. Yani Kongre, kanserleşen dağınıklığa ilk bıçak oldu. Bu ilk adımı sürdürüp, pekiştirecek olan Partinin istikrarlı mücadelesi olacaktır. Proletarya sosyalistlerinin birliği için ön şart olan Vatan Partisi çatısında toplanma gerçekleştikten, yani Parti'ye girildikten çok kısa bir süre sonra bu adımın olumlu sonuçları Kongre'de resmileşip karara bağlamıştır. Yuvar ilkelliği bir parti çatısı altında toplanma adımı ile hızla aşılmaya başlanmış, o zamana kadar fısıltı gazetesinde söylenenler Parti'nin toplantılarında kıyasıya tartışılmış ve Kongre öncesi ilk önemli sonuçlar veya sonuçların filizleri alınmıştır. Kongre kaçınılmaz gidişin bir mantık sonucu olmuştur. Şunu söyleyebiliriz, Kongre öncesi Parti toplantıları adeta son raundun ön hazırlıkları idiler.

Öte yandan sosyalist ortamda üstü örtülen Vatan Partisi'nin görüşleri Kongre ile bu talihsizlikten kurtulmak için ilk önemli adımı atmış oluyordu. Türkiye sosyalist hareketinde bugüne kadar «Doktorculuk» diye bilinen ve hareketin bir özel, «orijinal» parçası olarak anılan hareket Kongre ile resmileşiyor ve gerçek tarih çizgisine -Proletarya sosyalizminin Partili mücadele çizgisine- pek çok aksama ve engellemelerden sonra oturuyordu. Sağa, sola dağılmış her yerde bir parça olan, ama ortalıkta olmayan «Doktorcular» siyasi partilerinin Birinci Kongresi ile bu olumsuzluğu aşmanın en önemli adımını atıyorlardı.

Bunlar Kongrenin genel olumlulukları olarak sayılabilir. Olumsuzlukları ise; bütün en eski sosyalistlerin Kongrede temsil edilemeyişi, böylece bütün görüş farklılıklarını daha açık, tez sahiplerinin kendi ağızlarından ortaya sergilenemeyişidir. Partiyi «ihbar biçiminde bir dilekçe» ile kuran ve bir dilekçe ile parti anlayışını birbirine özdeşleştiren eğilim Kongrede yoktu.

Vatan Partisi'nin ikinci kuruluş dilekçesini veren «tıpatıp Doktorcu» görünen bu eğilim yani görünürde «herkesten daha çok Vatan Partisi'ni savunan» bu eğilim Kongrede niye yoktu? Bu soruya hemen şu cevap verilmelidir: onlar proletarya sosyalistlerinin derlenişinin anti-tezi (yani dağıtıcı) idiler. Gerek bir gece yarısı parti kurmalarından, gerekse partiyi bir «ticarethane çıkmazı»na hapsetmeye kadar bu işi yapmışlardır. «O» nun yapısı: bütün süslü lâfların altında gizli tahrik ve dağıtıcılıktır. Elbette birleşen -derlenen üyelerin arasında olamazlardı. Bu temiz havada mikrobun yaşayamaması kadar normal bir olaydır. Kendi deyimiyle «genel kongrede 'seçim vurgununu' vuramayacağını anlayan kariyerist «tek sözcükle geberdi» ğini anlayınca» iflâs etmiş patron mantığıyla provakasyona sarıldı. Elbette bu, bir dizi olayın sadece sonucudur. Değerlendirme içinde bu bir dizi olay yer alacak, açıklanacaktır.

Kongre'deki Tezler:

Kongre'de başlıca iki tez mücadele etti. Tezler şöyle isimlendirilebilir. 1) «Parti tezi» 2) «Derleniş tezi» Bunlar nedir? Nasıl oldu da hayat diyelektik olarak birbirinden ayrılmaz olan Parti ve Derleniş olgularını karşı karşıya koydu? Ve bu durum Vatan Partisi Kongresi'nin başına gelen özel, orijinal bir konu mudur? Mesele elbette geniştir, hatta Türkiye sosyalizmi için geneldir. Bir örnek: TSİP Birinci Olağan Kongresi'nde «NE?» olduğunu tartıştı. «Parti mi idi?» veya «Nasıl bir Parti idi?» Öyleyse böyle genel bir konunun Vatan Partisi Kongresi'ne yansımaması imkânsızdı. Ve bu genel olgu bazı küçük farklılıklarla Kongremize de yansıdı. Hatta şu söylenebilir, Kongre bir bakıma, baştan sona bu iki tezin mücadelesi ve sonuçlanması oldu.

Tezlere gelince: Derleniş tezini savunanlar mevcut partileri «birer gurup partisi» görmektedir. Ve «Tüm grup, gurupcuk ve Partiler derlemiş potasına çekilmeli, dağınıklık bitirilip Proleterya Partisi reorganize edilmelidir.» Tez sahipleri Vatan Partisine «Proleterya Partisinin reorganizasyonunu» koparacak «öncü grup olabilmek» için girmişlerdi. Yani Vatan Partisi «derleniş» için «öncü gurup» Partisi olacaktı. Ve parti olarak işi «derleniş» olacaktı.

Yine tez sahipleri Kongrede TEP'nin «Tek Parti çağrısı»nı benimsediklerini belirttiler. Böylece görüşleri daha bir bütünlük kazanmış, açıklığa kavuşmuş oldu.

Öte yandan parti tezi ise: «Vatan Partisi Proleterya Partisinin Reorganizasyonundan başka bir şey değildir. Türkiye'de Sosyalist eğilimler arasındaki sınır çizgileri çizilmiş ve bu nedenle hepsi bağımsız Partileşmişlerdir. Artık onların aynı bir Partide birleşmeleri değil, ancak hareket içinde dayanışmaları söz konusudur.»

devamı var

DÜNYADA DURUM

(Baştarafı Sayfa 1 de)

tır. Böylece 20 belediyeyi sağın elinden almıştır.

Yine batıda İspanya faşizm'den çıkma sancıları içindedir. Son olarak işçilere sendika ve grev hakkı tanındı. Elbette bu tanıma bir lütuf değil, İspanyol işçisinin yüzbinlik gösterilerinin sonucudur. Sosyal gelişim kaçınılmaz sonuçlarına varıyor. İspanya'da Komünist Partisi dahi yasallaşacak gibi görünüyor.

Portekiz ise daha yeni parasını % 15 oranında devalüe etti. Ve ülkede yoğun grevler sürmektedir. Halen Teksil ve İnşaat sektöründe toplam 550 bin işçi grevdedir.

Özetle batının durumu bu. Ve bu durum kaçınılmaz olarak emperyalistleri yeni tedbirlere itecektir. Callahan iik öneriyi Amerika'dan dönerken yapmış oldu. 3 Mayıs zirvesi bu yolda daha somut çözümlemeler getirebilir.

Dünyanın diğer bölgelerindeki gelişmelerin değerlendirilmesini Carter'ın o bölgelere gönderdiği Elçilere göre yapabiliriz. Önce Yakın-Doğu'dan başlayalım.

YAKIN - DOĞUDA EMPERYALİZM

2. Elçi Vance Yakın-Doğu ülkelerini gezmiştir. Yakın-Doğu'da durum kısaca şudur: Önce Mısır'ın emperyalizme bağımlı hale gelmesi ile başlıyan olaylar şimdi bir ara sonuca ulaşmak üzeredir. Enver Sedat'ın başkanlığı ile devletçiliğin vesayetinden kurtulan ve palazlanan Mısır Finans-Kapitali kısa zamanda Sovyetler Birliği ile ilişkilerini koparttı. Böylece Yakın-Doğu'da yeni bir denge oluşumu başlamış oldu. Yakın-Doğu'da emperyalizm için iki pürüz vardır. Lübnan'daki «solcu müslümanlar» ve Filistin Kurtuluş hareketi. Her ikisi de sürekli gelişme döneminde idiler. Ve Lübnan'da «solcu müslümanların» gelişmesi önce Amerikan vari bir askeri darbe ile nötralize edilmeye çalışıldı, sonra da iç savaş patlatıldı. Lübnan savaşı bir yandan Lübnan'daki «solcu müslümanları» geriletirken öte yandan da Filistin kampları Suriye'nin eli ile yok edildi. Suriye de iktidarda bulunan Baas'ın en tutucu kanadı Hafız Esat Lübnan müdahalesi ile daha da gericileşmeden edemedi.

En yakın gelişmeler bunlar. Özetle Yakın-Doğu'daki devrimci gelişimler bir sıcak savaş ile ezilmiş, sindirilmiştir. Şimdi sıra bunu diploması ile resmileştirmeye, bir protokola bağlamaya gelmiştir. Bunun için ise gerekli zemin oluşturulmaktadır. Bir müddet önce Mısır ve Suriye'nin bir devlet halinde birleştirilmesi için anlaşma Kahire'de imzalandı. Ardından Mısır-Suriye-Sudan «Ortak Komutanlık» kurdu. Bunlar Yakın-Doğu'da devrimci güçler aleyhine meydana getirilen karşı devrimci ittifaklardır.

Vance'nin gezisi başlıca üç amacı taşımaktadır.

1) İsrail'in güvence altına alınması ve tanınması.
2) Arap-İsrail uzlaşması.
3) FKÖ'nün Ürdün'e bağlı bir devlet kurması.

Bu amaçlara en son Carter'ın açıkladığı «Plan» 3 ile varılmak üzeredir. Önce Filistin sorunu hemen hemen halledilmiş görünüyor. Daha doğrusu kırımdan geçirilen Filistin hareketi sindirilmiş durumda. Vance: «Sanıyorum Suriye geçen yıl Lübnan'da çok yapıcı bir rol oynadı» diyerek Suriye'yi övmektedir.

Böylece FKÖ'ye Ürdüne bağlı bir konfederasyon önerilmektedir. Daha doğrusu dayatılmaktadır. Bu formülden Yakın-Doğu'nun gericileri memnun görünüyor. FKÖ ise çaresiz «olabilir» demektedir. Somut sonuç önümüzdeki günlerde belli olacaktır.

Sedat Yakın-Doğu sorununun çözümü için «Kartların % 99'u Amerika'nın elinde» olduğunu söylemektedir. Bu da gösteriyor ki Yakın-Doğu'da denge emperyalizm lehine yön değiştirmiştir.

Son olarak Arap-İsrail uzlaşması içinde Vance'nin gezisinden sonra Carter bir plan açıklamıştır.

Bugüne kadar Mısır ve Suriye'nin ekonomik-politika yapısındaki gelişmeler bu ilkelerle İsrail arasında uzlaşma için ilk temeli oluşturmaktadır. Ayrıca, İsrail-Mısır-Suriye birlikteliğini de olumlu karşılamıştır. Neticede son pürüz; «İşgal altındaki Arap toprakları» da Carter'ın planı ile «tampon bölge» olarak ilân edilince; yani ne İsrail'de, ne de Mısır'da olmayanca bu konuda bir uzlaşma belirmiştir. Bunlar bir yana bu «Tampon bölgelere» «erken uyarı sistemleri» yerleştirilecektir. Ve «Uluslar arası güvenlik kuvvetleri» bu bölgelerde bulunacaktır. Çok açıktır ki Amerika Yakın-Doğu'da yeni «Tampon bölge» lerle ve «Erken uyarı sistemleri» ile birde «Uluslararası güvenlik kuvvetleri» ile iyice yerleşme çabasındadır.

Yakın Doğu'da durum kısaca budur.

NATONUN DOĞU AKDENİZ KANADI

3. Elçi Cilliford Yunanistan, Türkiye, Kıbrıs'ı ziyaret etmiştir. Cilliford Atina'da gezisinin amacını açıkladı. «Gezimin en önemli amacı NATO'nun Doğu Akdeniz kanadını güçlendirmektir.» NATO'nun Doğu Akdeniz kanadı denen yerde Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs vardır. Öyleyse bu amaç içinde şunları taşımaktadır. Yunanistanı yeniden NATO'ya üye edebilmek; Kıbrıs'ı kesinlikle NATO güdümünde tutmak, şimdilik NATO çıkarları doğrultusunda Yunanistan ve Türkiye'yi uzlaştırmak. Bu yoldaki çabalarda henüz elle tutulur bir gelişme yok denebilir.

Yunanistan'da Cunta'ya karşı tepkiler yoğunlaşırken, Türkiye'deki demokratlaşma ve özellikle Kıbrıs'taki ilerici demokrat sosyalist güçlerin gelişmesi emperyalizmi Sampson darbesine zorladı. Şimdilik görünen; bu darbe ile gelişen olaylar hem Kıbrıs'ı hem de Türkiye'yi gericileştirmiştir. Fiili gidiş bu yoldadır, elbet; buna bir de biçim bulunacaktır. O da şimdi Denktaş ve Makarios'un ağzından çıkan Federal Devlet olarak görünüyor. Yani Kıbrıs'ı bölme planıdır.

Amerika «Duran uçak gemisi» Kıbrıs'a gerek askeri ve gerekse bütün Yakın-Doğu, Afrika ticaretinin yönetim merkezi olarak çok önem vermektedir. Onun için Cilliford hemen bir ziyaret daha yapacaktır. Yunanistan ve Türkiye'nin iç politik durumları çözümleri biraz ertelese de Cilliford'un dediği gibi eninde sonunda «1977 sonunda çözüm olacaktır.» Sık sık tekrarlanan budur. Bu sözlerin içinde Türkiye'nin seçimleri aşması da saklıdır. Bu koalisyondan hiç kimse «tutarlı» bir çözüm beklememektedir.

AFRİKANIN GÜNEYİNDE EMPERYALİZM

Son elçi Afrika'nın güneyine giden Young'dur. Bu zenci Amerikalı Siyahi rengini de politik meta olarak kullanabilmek umudu ile Afrikaya gitti. En az haber yansıyan gezi de budur. Young, sadece «olumlu» demekle yetinmiştir.

Afrika'nın güneyinde bilhassa iki ülke; Güney Afrika Birliği, Rodezya ırkçı yönetimlerinin son günlerine yaklaşmaktadır. Ve sorun; bu momentte biriken sömürü şartlarının sonucu kazanı fazla basınçtan patlatmak yerine nötralize etme çabalarıdır. Kısaca emperyalizmin Afrika'nın güneyindeki taktiği şimdilik budur. Ayrıca dünya altın üretiminin 1 numaralı bölgesi Güney Afrika'dır. Sovyetler Birliğinin tek rakibidir. Bu bakımdan dünyanın bu bölgesi emperyalizm için çok önemlidir.

Ayrıca, özel olarak Rodezya mücadelesi ile ilgili, genel de Afrika'da Kurtuluş hareketlerini destekleyen 5 ülke; Tanzanya, Zambia ve Bolsvana, Mozambik, Angola ittifakı da parçalanmak isteniyor. Bu konudaki çabalara son toplanan Afrika-Arap birliği toplantısının kararını da ekleyebiliriz. Afrika'dan 40, Araplardan 20 ülkenin ve yaklaşık olarak da 40 kurtuluş örgütünün katıldığı toplantıda Suudi Arabistan bir «sürpriz» açıklama ile gelişmekte olan birlik ülkelerine bir milyar dolar yardım yapacağını söyledi. Bu şimdiye kadar sosyalist ülkelerle süren ilişkilere karşı onu zayıflatıcı bir girişimdir. Bu yardım kervanına Mısır'da bir milyon dolar ile katılmıştır. Ama Mısır'ın yardımının Suudi Arabistan yardımının binde biri olduğu düşünülürse başı Suudi-Arabistan çekmektedir. Aynı zamanda gerici Arap-Afrika yönetimleri bu konuda aktif davranmakta ve sözleşmiş görünüyorlar.

Dünyanın bu bölgesi ile ilgili son somut gelişme şudur: İngiltere Başbakanı Amerikayı ziyaretinde bu konuyu görüşmüş ve kendi aralarında işbölümü yapmışlardır. «Rodezya sorununda Amerika'nın üzerine düşen bazı işler olmakla birlikte ortaklaşa bir girişimde bulunmamaya görüş birliğine varmışlardır».

Ve İngiltere bu doğrultuda yeni bir plan hazırladığını açıklamıştır.

Bu gelişme Mondale ve Young'un gezisinin ilk sonucudur. Amerika Rodezya'da «Esas yükü» İngiltere'ye devrederken, İngiliz ekonomisini iflastan kurtarmak için de 4 milyar dolar borç vererek İngiltere'nin yükünü kendisi, Almanya ve Japonyay'la birlikte çekmektedir. Şimdilik iş bölümü böyle.

Ayrıca son günlerde Afrika'da Zaire'de bazı olaylar gelişmektedir. Henüz niteliği hakkında kesin bir şey söylemek mümkün değil. Fakat emperyalizm Zaire ile Angola'ya saldırı planlayabilir. Çünkü; Zaire'nin güneyindeki (ki güney sınırında Angola vardır) karışıklıkları; Sovyetler Birliği ve Angola: «Zaire'nin iş meselesi» olarak değerlendirirken, Amerika ve Batılı emperyalistler Zaire'ye askeri yardımı arttırmışlar ve olayların yaratıcısı olarak Angola'yı göstermek istemektedirler.

Gene Kongo Devlet Başkanının öldürülmesi ve darbe girişimi bu bölgedeki emperyalist saldırıların bir yenisidir. İşte Young'un gezisinin ikinci sonuçları da bunlar olabilir.

EMPERYALİZMİNİN SOSYALİST SİSTEME SALDIRISI

Böylece değerlendirmemizde Carter'ın dört koldan dünyayı kolaçan edişini tamamlamış olduk. Bir beşinci kol daha vardır. O da Carter'ın kendisidir. Elçilerini dünyanın kaynayan bölgelerine gönderirken, kendisi de insan hakları elbisesi altında sosyalist ülkeleri kaynatma çabasındadır. Uzun söze gerek yok, Carter yönetime gelir gelmez sosyalist ülkelerde gericiliğin büyük bir iştahla kışkırtıcılığına soyunmuştur. Ve en son Sovyetler Birliği bu gidişin SALT'ı tehlikeye sokabileceğini sert bir biçimde açıklamasına rağmen Carter şimdilik bu çıkışı karşılamış, geri çekilmemiştir.

EMPERYALİZMİN YENİ TAKTİĞİ, SONUÇ

Bu gelişmeleri genel olarak değerlendirirsek emperyalizmin yeni taktikleri için neler söylenebilir.

Emperyalizmin yeni taktiği: En eski taktiğidir. Saldırı. Fakat bu yeni çıkış bir sürü gelişmelerin sonucudur. O gelişmeleri bir iki kelime ile özetlersek, emperyalizm 1968-1970 Vietnam yenilgisinin revanşını alma çabasındadır. 1968 de emperyalist dünyada bir buhran başladı. Bu buhranın devrimci gelişimlerini biliyoruz. Şili'den Türkiye'ye kadar uzanan, Portekiz, Afrika'daki devrimci gelişmeler ve hepsinin üzerinde bir Vietnam zaferi.

Emperyalizm bu dönemde kana, irine bulandı. Hem ekonomide, hem politikada bunalıma girdi. Dolar tekerlendi. Öte yandan Vietnam vahşeti artık tiksindirici hale geldi. Ve işte Amerika, yani emperyalizm geçen süre içinde bu bunalımı kısmen aşmış görünüyor. Ve bu aşamada taktik bellidir: Yıpranmış, dağılmış güçleri toplamak ve saldırmak.

Saldırı nasıl işlemektedir.

Birincisi: Saldırı güçleri ahenkleştirilmek isteniyor. Mondale'nin gezisi bu amaca yöneliktir.

İkincisi: Emperyalizm son mevzilerinde Petrol, Altın ve bunun gibi kaynakların olduğu bölgelerde ve özellikle de ulusal kurtuluş savaşlarının olduğu bölgelerde açık saldırılar planlıyor. Hatta buralarda mevziler kazanabiliyor. Ve bu onun varlık şartı ile doğrudan ilgilidir. Onun için bu konuda cüretli ve kararlı olacaktır.

Üçüncüsü: Dünya çapında kan içiciliği ayyuka çıkan Amerika politik bir saldırıya geçerken ikili oynama amacındadır. Tartışılmaz itibarı olan sosyalist sistemi yıpratmak, dolayısıyla kendi itibarını yeniliyebilmek.

Son olarak Afrika ve Asya'daki bazı gelişmelere değinilmelidir.

Afrika'da; yeni bir odak noktası olmaya aday Etopya, son iktidar değişikliğinden sonra daha tutarlı bir yönetime kavuşmuş görünüyor. Fakat emperyalizm bu bölgeyi Eritre kazanıyla kaynatmaktadır. Eritre mücadelesini Suudi-Arabistan ve Sudan desteklemektedirler. Olayla ilgili detaylı bilgi yoksa da destekçilerinin niteliği bize ışık tutabilmektedir. Bir Barzani olayı ile benzerlikleri gittikçe artmaktadır.

Öte yandan Libya'da yönetim biçimi değiştirildi. Şimdi yönetim Köy birimlerinden başlayarak her yıl toplanacak Halk Kongrelerinden seçilecek Halk Temsilcileri ile olacaktır ve Genel Halk Konseyi yılda 2 kere toplanarak ülkeyi yönetecek ve 5 kişilik sekretarya seçecektir.

Ayrıca silahlı Halk Milisleri teşkilandırılacaktır.

Bütün bunlar halkın teşkilatlanması açısından önemli gelişmeler olarak alınabilir. Fakat Libya'da halâ bir siyasi parti yoktur. Bundan dolayı siyaset yönü aksayan Halk Kongreleri nasıl yürüyecektir. Önümüzdeki günler bu konuda dünyaya yeni deneyler gösterecektir.

ASYA'DA Hindistan ve Pakistan da çok önemli gelişmeler olmaktadır. Bu gelişmelerle ilgili yeterince yorum yapabilmek için henüz vakit erkendir. Hindistan için şunlar söylenebilir. Janata (Halk) Partisi'nin Gandi'ye karşı zafer kazanması Hindistan'da sağın «zafer» kazanması olarak değerlendirilebilir. Gerçi Janata (Halk) Partisi'nin içinde birbiriyle uzlaşması oldukça zor eğilimler vardır. Nasyonel (ırkçı) eğilimden, «Sosyalist»ine kadar bu parti içindedir, yani şimdilik «zafer» kazanan parti oldukça eklemelidir. Gelişim bu eklemleri nasıl etkileyecektir, göreceğiz.

Öte yandan Pakistan'da «seçimlerde hile yapıldığı» gerekçesiyle «ulusal muhalefet» ayaklanmıştır. Ama yine gazete haberlerinden tarafların nitelikleri ile ilgili bir bilgi almak oldukça zor. Şu söylenebilir. Butto'nun güçlü görünmesine rağmen, muhalefette oldukça güçlüdür, hatta seçim sonuçlarından çok daha güçlü görünüyor. Ve Butto bazı geri adımlar attı. Fakat bundan öteye bir şey söylemek mümkün değil.

«Bu yazı, Vatan Partisi Genel Başk. Mehmet Özler'in Teşkilat Toplantısında yaptığı değerlendirmeden aktarılmıştır.»

SEÇİMLER VE SOSYALİST TAVIR

(Baştarafı Sayfa 1 de)

maz. Çünkü «siyasi eylem özgürlüğünü elde etmeden uzlaşmaya varmak ihanet olur». Bizler bu eylem özgürlüğüne dayanarak hem gerici partilere karşı savaşırken hem de CHPinin ne olup olmadığını kitlelere anlatabiliriz.

Eğer CHP bu şartlarla blok kurmayı kabul ederse, kazançlı sosyalistler olacaktır. Çünkü CHP'nin «bir an evvel hükümeti oluşturmasına yardım etmekte kalmayacağız, sözümüzü esirgemeden ve en küçük bir ihtiyatı bile gerekli saymadan, ... (CHP) ye karşı yürüteceğimiz propagandayı yığınların anlamasını sağlayacağız.»

Eğer CHP bizimle bu şartlarda blok kurmayı reddederse bizler bundan daha da kazançlı çıkarız. Çünkü; böylece yığınlara CHP'nin oportunist, kaypak tavrını açıkça göstermiş oluruz. Ve halkın birliğinden önce Finans-kapitalistlerle işbirliğini gözettiklerini ispat edebiliriz.

Böyle bir durumda birkaç milletvekili kaybedebiliriz. Ancak bunun fazlaca bir önemi yoktur. Çünkü CHP'nin bu oportunist tavrı karşısında yığınların sempatisi bizlere dönecektir.

Bu şartta bizler kesin kazanabileceğimiz yerlerde sosyalist adaylarımıza, oyları bölme ihtimalimizin olduğu yerlerde ise CHP adaylarına oy verilmesini isteriz. «Sol» maceracılığa karşıysak, boşa gidecek bir tek oy'un bile Finans-Kapitalistlere yarayacağını yani CHP adayları karşısında MC partilerinin adaylarının seçilme şansını arttıracağını düşünmeliyiz. Böylesi bir taktiği CHP kuyrukçuluğu veya sosyal-demokratlara karşı mücadeleyi terketme, hatta ihanet olarak değerlendirenler çıkabilir. Bizlerin bu «sol» gevezelere vereceğimiz cevabımız vardır. Ve bu mücadele içinde «sol» gevezeleride deşifre etme özgürlüğüne ve bilincine sahibiz. Ülkemizin içinde bulunduğu şartlarda bu taktikten proleter devrimci davasının kazançlı çıkacağından hiçbir aklı başına sosyalist şüphe etmemelidir.

Sosyalistler ittifak sağlanmazsa ne olur? diye bir soru hemen akla gelebilir. Bugüne kadar ittifaklar konusunda ciddi gelişmeler olmadığı adeta sosyalistlerin bu dağınıklığı körüklediği ortam da böyle bir sorunun düşünülmesi son derece haklıdır. Böyle bir durumda elbette ittifakı kabul eden güçlerle bu taktik uygulanacaktır. Ancak taktiğin gücünden kaybedeceği muhakkaktır. Fakat bu ittifaktan kaçan tek başına tavır gösteren sosyalist partileride deşifre edeceğiz. Ve bunların demokrasi savaşındaki konumlarını sergileyeceğiz. Bunlarında halk için değil kendi kariyerist emelleri uğruna hareket ettiklerini ve «sol» maceracılık yaptıklarını anlatabileceğiz.

Son olarak; Vatan partisi bu taktiği uygulamak konusunda tek başına kalırsa, tek tek seçime katılan sosyalist partilerin gösterdikleri adayları yerinde inceleyecektir. Kazanma şansı olan adaylara seve seve oy verilmesini isteyecektir. Sosyalist adayların kazanma şansı olmayan yerlerde ise CHP'nin adaylarına oy vermeye çağıracaktır.

Kazanmayacağı halde sırf katılmış olmak için çıkarılan sosyalist adayları kaybedecek ouyumuzun olmadığını, onlara verilecek oyların dibi boş sandığa atılmaktan farklı olamayacağını, her harcanan oy'un Finans-Kapitalistlerin ekmeğini yağlayacağını, alınabilecek gülünç oyların ise sosyalistleri halkın gözünden düşüreceğini, anlatmak; «sol maceracılığa son demek» sosyalistlerin görevidir.

YENİ BAŞKAN «MEÇHUL» CARTER VE PROTEUS EMPERYALİZM

Amerika Birleşik Devletleri Anayasası'na göre «Başkan» adeta seçimle gelen bir imparatordur. Temcilsiler Meclisi ve Senato'nun yetkileri Başkana göre ikinci derecde gelir.

Burjuvazi, özellikle emperyalizm dönemine girdikten sonra eski parlamenter anlayışını terketmeye, bunun yerine üstün yetkilerle donatılmış başkanlık sistemine döner. Bu olgu, burjuvazinin bir zamanlar göklere çıkardığı burjuva parlamentarizmini inkarını çürüyen gerici karekterini iyi sergiler. Bu gidişe bir örnek olarak Fransa'nın başkanlık sistemi gösterilebilir.

Amerikan başkanlık sistemi, hemen hemen 200 yıldır değişmemiş Anayasa'ya dayanır. Anayasa ise ABD'nin kuruluşunda şekillenmiştir. 1876'nın krallar, imparatorlar dünyasında bu sistem muhakkak ki ileri bir adımdı. Ancak Büyük Fransız Devriminde en mükemmel biçimini bulacak burjuva demokrasisi biçimine göre daha geride bir biçimi temsil eder.

Kaynağı ne olursa olsun, Amerikan başkanlık sistemi bu günün gerici Finans-Kapital egemenliğine en uygun biçimlerden biridir ve başkanın taşıdığı yetkiler göz önünde bulundurulursa Başkanlık seçimleri tüm insanlığın kaderini yakından ilgilendirir.

Bu ilgi olumlu yönleriyle değil ama özellikle olumsuz yönleriyle belirgindir. Ve bu olumsuzluklar öylesine göze batıcı bir şekilde bıçak sırtında durmaktadır ki, tümüyle insanlığı bir yanlışlığa kurban etmemek için kırmızı telefonlar kurulma gereği duyuldu.

Başkan'ın yetkileri sınırsız denecek kadar çoktur. Kimseye danışmadan bir emirle tüm dünyayı nükleer bir kıyametin eşiğine getirebilir. Küba ablukası, Nikson'un Kamboçya bombardımanı hatırlardadır. Hatta Finans-Kapital sistemini öylesine kurmuştur ki, tümüyle insanlık bir delinin kurbanı olabilir. Amerikan Başkanı, emperyalizmin dünya çapındaki çelişkilerinin çıkmazında boğulup çıldırabilir ve özel şifreli düğmelere basıp insanlığı bir nükleer felâkete kurban edebilir. Finans-Kapital böylesine insanlık düşmanı caniyane bir sistemin savunucusudur. Unutmamalı, Amerikada delilerin sayısı her yıl onbinlerce artıyor. Başkan seçilen Carter, Playboy adlı baldır bacak dergisine verdiği beyanatta her gördüğü kadını «gözleriyle zina» ettiğini övünerek söylüyor ve öte yandan evine sadık aile babası, Plains kasabasının «amatör kilise papazı» diye tüm dünyaya tanıtılıyor. Bütün bunlar Amerikan toplumunun yadırgamayacağı normal sayılan davranışlar olarak kabul edilse bile, insanlığın komünist toplumun kuruluşuna gittiği çağımızda delilik emareleridir.

Carter, «Amerikan hayat tarzı» nın ürünüdür. O hayat tarzı ki, resmi delilerin yanı sıra tümüyle Amerikan milletinin kafasını «esrar kabağına» çevirmiş tümünü yarı deli yapmıştır. Nasıl mı? Bir örnek olay yeter.

Korkuya, cinayete vahşete tüm Amerikan toplumu giderek artan dozlarda verilen morfin gibi alıştırılmaktadır. Gilmor'un kurşuna dizilişini milyonlarca Amerikan ailesinin, çoluk-çocuk, genç-ihtiyar, kadın-erkek, evlerinde televizyonun başında çerez yiyip, coca-cola içerek iştah açıcı bir manzara gibi «canlı yayınla» hiç bir tepki duymadan seyrettiği gözler önüne getirilsin. İnsanlığın nasıl bir suikaste kurban edildiği anlaşılır. Toplum tümüyle sadizm şırıngasına uğramaktadır ve yarı sadisttir.

Geçenlerde bir gazetede, Tayland'daki faşist askeri darbeden sonra, faşist «Kızıl mandalar» militanlarınca işkenceyle linç edilmiş bir devrimcinin cesedine işeyen bir resim ve yine bir devrimcinin cesedine bir kısmı umursamazca bakan, bir kısmı cansız cesete saldıran kişilerle dolu diğer bir resim yayınlanmış ve resimlerin altına: «İşte Faşizm Budur» diye başlık atılmıştı.

Evet, faşizm budur ve Amerika'da televizyon başında geçenler bundan hiç farklı değildir. O Carter, bir düğmeye basmasıyla insanlığı yok edecek bombaları elinin altında bulunduran Carter: böyle bir toplumun ürünüdür. O toplum ki hemen her hafta eline bir makinalı tüfek alıp önüne geleni öldüren, kimi zaman Nazi elbiseleri giyen deliler çıkarıyor. Emperyalizmin insanlığa nasıl bir suikast hazırladığı görülüyor mu?

O emperyalizm ki, sosyalist ülkelerdeki ajanlarının kucağına aldığı bir kaç küçük-burjuva bireyci, ne oldum delisi küçük burjuva aydının fikir özgürlüğü yok mızıltılarını muazzam propaganda cihazlarıyla milyonlarca kat güçlendirerek yaygaraya dönüştürüyor. Soğuk savaşa psikolojik ortam hazırlamaya çalışıyor.

Sosyalist ülkelerde neyin özgürlüğü yok? Faşist gerici fikirlerin, pornografinin, baldır bacak edebiyatının. Bütün bu anti-sovyet kampanyalar, işçi sınıfını evrensel suikastına ortak edemeyen Finans-Kapitalin hezeyanlarıdır. Ve bu yaygaralar Carter'in başkan seçilmesinden beri, bir düğmeye basılmış gibi dozunu arttırdı.

Bu Carter neyin nesi? «Hür Basın»a bakarsanız, henüz ne olduğu bilinmiyor. Bir «Meçhul». Gerçekten meçhul mu?

Amerika'da yayınlanan, tüm dünyaya yayılan, bizim «hür» finans-kapital basınının iktibaslar yapmayı çok sevdiği bir dergi vardır. Adı: Time. Hatta Türkiye'de yayınlanan bir dergi reklamını: «Dünyada Time, Türkiye'de Yankı» diye yapar. «Şecaat arzederken sirkatin söyler.»

Bu Time dergisi çok uğursuz bir dergidir. Örneğin Tayland'dan sözedip, erbabının anlayacağı bir dille, birşeyler olacak dedi mi, bir bakarsınız Tayland'da faşist darbe oluvermiş. Bu derginin olayları böylesine önceden görebilmesi «usta diyalektisyen» oluşundan değildir. Emperyalizmin, dünyayı ahtapot gibi sarmış casusluk teşkilatlarıyla yakın ilişkisindendir.

İşte bu dergi, yeni başkan Carter'i «Yılın Adamı» seçmiş. Seçer. Kendi bileceği iş. Ancak bu «yılın adamı» en çok söylediklerinden biri de bir «Meçhul» olduğu ne yapacağının bilinmediğidir.

Carter, tanıtıldığı gibi, müşfik aile babası, amatör kilise papazı mıdır? Bir an için gerçekten reklamının yapıldığı gibi olduğunu varsayalım. Bir an için tanrı sözlerini hatırlayıp, evlat aşkıyla insanlığa hayırlı bir politika izleyebilir mi? Kötülük için açık olan yol iyilik için kapalıdır. Ona Kennedy'nin «faili meçhul» olmayan ölümü yol gösterir. Ya da, Nikson gibi bir «skandal»a kurban gidip yatalak oluverir.

«Hür basın» dünyanın kaderini kişilerin ellerinde göstermeye çok bayılır. «Bakın görün» der. Hiç tanınmamış bir güneyli çiftçi bile Amerikaya başkan oluyor. İşte batı demokrasisi, işte özgürlük vs. Ne ekonomi, ne politika bilmiyor ama dünyanın kaderini etkileyecek. Yaratılmak istenen ve yaratılan imaj budur. Gerçek hiç te böyle değildir.

Gerçekte sistem öyle kurulmuştur ki, yukarıda gösterilmeye çalışıldığı gibi kişiliği dünyanın kaderini ancak olumsuz yönde etkileyebilir.

Hele başkanın elindeki olanaklar göz önüne getirilsin. Finans-Kapitalin en denenmiş, en bilgili politikacıları, ekonomistleri, profosörleri, propagandacıları, casusluk örgütleri elinin altındadır. Dünyanın en cahil adamını başkanlık koltuğuna oturtsanız, bu muazzam avadanlıklarla izleyeceği politika hiç te Carter'inkinden farklı olmaz.

Ancak finans-kapital, hiç te göstermeye çalıştığı gibi «tanınmamış güneyli çiftçi»yi başkanlık koltuğuna oturtacak hesapsız değildir. O komplocu, suikastçı tabiatı gereği her şeyde bir komplo arar, mutemet olmayan kişiyi de başkanlık koltuğuna oturtmaz.

Carter, Amerikalıların yeni tanıdığı ama uluslararası finans-kapitalin uzun zamandan beri tanıdığı bir mutemed kişidir.

Para-babası David Rockefeller'in girişimi ve desteğiyle kurulmuş «üçlü komisyon» denen bir örgüt vardır. Bu üçlünün üç ayağı: ABD, AET, Japonya'dır. Bu üç emperyalist merkezin en büyük parababaları, tarihçileri, ekonomistleri, politikacıları bu kurulun üyesidir. Bu «üçlü komisyon» Finans-Kapital tarikatının zirvesi olup bir tür politika-beyin tekelidir. Nerede, ne zaman nasıl toplandığı pek bilinmez, daha doğrusu duyurulmaz. Hiç bir resmi sıfatı da yoktur. Ancak o toplantılarda, milyarlarca insanın kaderini etkileyen kararlar alınır. Emperyalizmin dünya stratejisi tesbit edilir.

İşte Carter denen «meçhul adam» Georgia valiliğinden bu komisyona atlamış. Komisyonun kurucusu, Latin Amerika halklarının celladı Rockefeller tarafından desteklenerek piyasaya sürülmüş ve sözde «hür» seçimlerle, «tanınmamış güneyli çiftçi» reklamıyla başkanlık koltuğuna oturtulmuştur. Carter'in danışmanları ve yardımcılarının önemli bir bölüğü de yine bu komisyonun üyeleridir.

Görüldüğü gibi Carter hiç te meçhul değildir. Kamboçya'yı bombardıman eden Nikson'un, Nikson'u affeten Ford'un yerine yüzüne taktığı yeni maskedir. İkinci Cihan harbini kim çıkardı? Hitler, Mussolini. Hitler kendini yaktı, Mussolini asıldı. Emperyalizm pir ü pak oldu. Vietnam'a kim saldırdı? Johnson, Nikson. Onlar gitti iş bitti. Emperyalizm yine tertemiz. Şimdi «Plainsli amatör kilise papazı» kıyafetinde yeni cinayetler, provakasyonlar hazırlıyor.

Yunan (Grek) mitolojisinde Proteus adlı bir tanrı vardır. Bu Proteus düşmanlarını yenmek için kılıktan kılığa girer. Bir aslan olur, bir yılan, bir ağzından ateşler saçan ejderha, bir güzeller güzeli huri. Emperyalizm de tahakkümünü böyle sürdürüyor. Eski kılığı tanındı mı, hemen yenisine bürünüyor. Yeni kılıklarından bir kaçını da yedekte aleste tutuyor.

Hangi kılığa girerse girsin öz aynıdır. Carter de Finans-Kapitalin bir piyonu olarak, Finans-Kapitalin karşı-devrimci, barış ve dedemokrasi düşmanı dünya stratejisinin bir uygulayıcısından başka bir şey değildir. Olamaz da.

Peki dünyanın içinde bulunduğu konjonktürde, emperyalizmin stratepjisi, nedir, ne derece gerçekleşebilir? Planın başarısı halinde insanlığı nasıl bir tehlike beklemektedir? Bu stratejinin ne olduğu hakkında bir fikir veren şimdiye kadar ki önemli girişimler neler olmuştur? Ve bu konjonktürün dünya proletaryasına, ezilen halklara yüklediği özel görevler nelerdir?

Bunları başka bir yazıda ele alacağız.

NE YAPSIN GENÇLİK ?

Gezegenimizdeki insan nüfusunun, yarısından çoğunu 25 yaşından küçükler oluşturmaktadır. İleri ülkelerde doğum oranı: geri ülkelerden daha alçak ve ortalama kişi ömrü de: daha yüksek olduğuna göre, pek çok geri ülkede 25 yaşından küçükler, nüfusun % 60'ını, hatta % 70'ini bulur.

Durum Türkiye içinde pek farklı değil. Geri bir halkız Son yıllarda nüfusumuzun yılda-yaklaşık olarak bir milyon arttığı kabul edilirse: bugün 41 milyonuz. 1950'de 20 milyondan biraz çok idik. Bu hesapça, nüfusumuzun yarışından fazlasını 25 yaşından küçük insanlar oluşturuyor.

«Delikanlılık çağı» denebilecek, 15-25 yaşları arasında, yuvarlak hesap 7 milyon kişi var. Egemen sınıfların son derece küçük bir azınlık olmaları nedeniyle, sayıca gözönüne alınmamaları, büyük bir yanılgıya yol açmaz. Bu nedenle, bugün, «Gençlik örgütlenmesi» denince: en azından 7 milyon işçi, köylü ve Aydın gencin örgütlenmesi söz konusudur.

Aydın gençliğin örgütlenme olanakları elinden alınmıştır. En basit, akademik düzeydeki öğrenci dernekleri bile feshedilmiş, bunların yerine, tam 12 mart faşizmi'nin azgın günlerinde, okullara yerleştirilmiş gizli polis ajanlarına sarı dernekler kurdurtulmuş, böylece fiilen, aydın gençliğin akademik düzeyde örgütlenmesi engellenmiştir.

Bununla da yetinilmemiştir. Gençlerin başka derneklerde de örgütlenebileceği düşünülerek, diğer dernekler gibi gençlik derneklerine de politikayla ilgilenme yasaklanmıştır. Bütün bunlar, parababalarının, gençliği köleye çevirme, hayvanlaştırma çabasından başka bir şey değildir. Çünkü, insan: **«politik bir hayvandır»** Finans Kapital, aydın gençliğin bu en doğal insanlık ve vatandaşlık hakkını, politikayla ilgilenme hakkını gaspederek; gençliği insanlıktan çıkarmanın, köpek gibi ulutmanın, binbir türlü, gizli kanlı girişimleri içinde olduğunu itiraf etmektedir.

Finans-Kapitalin, bu ve benzeri siyasi, hukuki, idari, askeri vs. gizli-açık kanlı-kansız girişimlerine rağmen, gençlik; köleleşmeyi, köpekleşmeyi kabul etmiyor. İşçi sınıfının, halkın yanında saf tutuyor. Şu veya bu şekilde örgütlenme girişimlerinde bulunuyor.

Gençliğin bu yiğit direnişi karşısında, çılgına dönen Finans-Kapital hergün bir köşe başında bir genci ajanlarına vurdurarak, kanlı tahakkümünü sürdürmeye çalışıyor. Genç ve emekçi kanı içerek keyifleniyor, sarhoş oluyor.

Bu kanlı tahakkümünü sürdürmeyi, gençliği, kaz adımlarla işçi sınıfı üzerine yürütmeyi başaramayacak. Çünkü, proleterya, devrimci gençliği yalnız bırakmayacaktır. Çünkü, cinayet ve işkence yapabileceği en son şeydir. Ve **«ölümden öte yol»** yoktur.

Parababalarının, emperyalistlerin düşmanlığı, yalnız, yaşayan gençlere de değil. Bizzat, kahpece öldürdüğü gençlerin soğumuş bedenlerine de yönelik. Vurup öldürttüğü gençlerin cansız bedenlerinden bile korkuyor.

Genç şehitlere bir cenaze töreni bile yasak. Ölen gençlerin cesetleri, polisçe, bağrıyanık analardan-babalardan bile kaçırılıyor. Ve bilinmez hangi köşede, iz bile bırakmadan alel-usul gömülüyor.

Katiller, yalnızca, cansız bedenlerden değil, ölenlerin ruhlarda kalan anılarından bile korkuyor.

Şehitlerin resimlerini bulunduranlar tutuklanıyor. Ve eğer, bilinmez hangi köşede, mezar diye bir tümsek kalmışsa; o mezara çiçek götürenler işkenceli sorgulardan geçiyor.

Bunlar, Finans- Kapitalin yaptıkları... Ya «sosyal-demokratlar?

Sanki, gençlik, böylesine bir «hayasıcza akın» karşısında değilmiş gibi: «sağ-sol çatışmasından» söz ediyorlar. Örgütsüz gençliği örgütleme gayreti göstermeden, faşistlerin, polislerin kurşun kusan namlularının karşısına, «tığ-ü teber şah'ı merdan» günahlarını affettirecek kurbanlık koyun gibi sürüyorlar.

Ne yapsın genç?

Kendi sorunlarının, emekçi halkın sorunlarından ayrılmadığını görüyor. İşçi sınıfının en devrimci güç olduğuna inanıyor. Kendi savaşını, işçi ve köylülerin savaşıyla birleştirilmedikçe başarı kazanamayacağını, ezileceğini seziyor. Bunun için işçi sınıfı ve yoksul köylülükle bağlar kurmanın yollarını arıyor.

Köye gidiyor. Tefeci, ağa ipotekle, faizle kendine gebe kalmış yoksul köylüyü gence karşı kışkırtıyor, gencin saçı-başı kesiliyor. Bunu başaramazsa, jandarmaya «anarşistler geldi» diye ihbar edip, gence karakolda falaka dayağı çektiriyor.

Genç, grevci işçilerle bağ kurmak için fabrikaya gidiyor. Sendikacı baylar, gençlerin bu ilgisinden rahatsız oluyor. Gençlerin işçilerle konuşmasını önlüyor, işçilere, «provokatörlerle, anarşistlerle konuşmayın» diyor. Genci işçiden, işçiyi gençten tecrit edip soğutuyor.

Ne köye, ne fabrikaya giremeyen genç, üniversiteye gelir, kapıdaki polislerce üstündeki tırnak makası bile alınır, içeri girince de faşistlerce kurşunlanır.

Ne yapsın genç? Böylesine yalnız ve çıplak döğüşen gençliğimiz ne yapsın?

Köle gibi başeğmenin, köpek gibi ulumanın, silahlı saldırganlar karşısında sırtından kurşun yemenin şerefsizliğine katlanmaktansa kendini korumanın yollarını arıyor. Bunu yapınca «sosyalist» baylarımız «goşist» diye lanetliyor.

Lanet gençliğe yol gösterir mi? Lanetleyenler; lanetlenenlerin uğrayacağı lanetlerden kendilerini kurtarabilirler mi?

Ne yapsın genç?

O, düşmanın Finans-Kapitalin kanına susadığı, dostlarının gereken koruma ve yardımı göstermediği bir **«günah tekesi»dir**. Ve böyle giderse eğer gençliğe, tıpkı köşeye sıkıştırılmış, can derdine düşmüş bir kedi gibi saldırmaktan başka yol kalır mı?

İşte, bütün bu ve benzeri durumlar nedeniyle konumuz: gençlik ama özellikle aydın gençlik, üniversite gençliğidir.

Ve devrimci gençlik, DGM yasasına yiğitçe direnen işçi sınıfının yanında sözle değil işle yer alarak, elinde kalan son bir-iki fakültede boykot yaparak işçi kardeşlerini yalnız bırakmadı.

Proleterya da gençliği yalnız bırakmayacaktır. Kötü gün dostu gençliğe, elinden gelen yardımı esirgemeyecek, faşistlere karşı savaşında, örgütlenme çabalarında destek olacaktır.

GELECEK YAZIMIZ: GENÇLİĞİN ÖRGÜTLENMESİ

SİTE YURDUNA BASKIN

Faşistlerin İstanbul'daki Kargahlarından Sivas Komando Yurdundan, Site Öğrenci Yurduna otomatik silahlarla ateş açılmıştır.

Bu ilk değildir, ve Site, Devrimcilerin barındığı bir Yurt olduğu sürece de son olmıyacaktır. MC iktidarının çoktan başlattığı Site Yurdu Harekatında yeni bir noktaya gelindi.

Otomatik silahlarla taranan Yurt, Site Olmasına rağmen «güvenlik kuvvetlerinin büyük bir bölümü Site Öğrenci Yurdunu sarmış»tır. Ve «çelik yelekli», «panzerli» polisler yurda girmeleri emri verilmiş ve «ateş açıldığı takdirde karşılık verilmesi» istenmiştir.

Ne o? Nereye giriliyor? «Düşmandan» bir mevzi daha mı ele geçirilecek? Kafasındaki devrimci ülküsünden başka bir şeyi olmayan Devrimci Gençlere «panzer», «çelik yelek», otomatik silah» ve «ateş emri».

Demek MC iktidarı çok korkuyor. Devrimci düşünce yığınları sarmıştır. Bu muazzam birikim Para Babalarını paniğe uğratmıştır.

Topu topu 200 genç: Bu ne telaş Para Babaları:

ODAK YAYINLARI

- E. A. Stephanova
  F. ENGELS/Hayatı ve Mücadelesi — 15 TL.
- V. İ. Lenin
  PARİS KOMÜNÜ ÜZERİNE — 15 TL.
- V. İ. Lenin
  REVJZYONİZME/OPORTÜNİZME ve DOGMATİZME KARŞI — 12,5 TL.
- V. İ. Lenin
  NEREDEN BAŞLAMALI
  BİR YOLDAŞA MEKTUP
  DEVRİMCİ MACERACILIK — 10 TL.

Dizdariye Medresesi Sokak 8/8 Çemberlitaş/İSTANBUL

Sosyalist

DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ GAZETESİ

Sahibi: Yaşar YUVA
Sorumlu Müdür: Emin ZÜLFİKAR
Adres: Nuruosmaniye Garanti İş Hanı No. 36-2/7 Cağ/İST.
Son baskı tarihi: 4 Nisan 1977 Pazartesi
Dizgi, tertip: ÖZDEM Kardeşler Matbaası
Baskı: BAHAR Matbaası